

72 Domokos Johanna

***

viruló és bomló belém ívódó pillanat és
érintkezés és arcom mindenekben megosztva viruló bomló
belém ívódó felismerni miért jöttem valami és más-valami
metszővonalába elhítenni velem
hogyan lehet a fájdalomtól öröm
a testben különbséget ki tesz
most hogy folyón át kell kelni
most hogy véren át kell kelni

várni a híreket, hogy fölsírhatok
innen tovább minden egyszerűbb
aki sír gyönyörűen sírjon mindenkit szeressen
te láss és te neved ki engem
a verembe mit ástál hagyom magam esssssssssssem

annyiszor jó a világ ahányszor kedves arccal megjelenne
élő anyagba mákba rekedne vérembe mérgembe
miért másra hagyni mi most űz
gyengéden hosszasan
érintésre megszólalásra

***

belépni tárgyak, terek együtt-idejébe hol átláthatatlan,
megoldhatatlan helyzetek arccal visszajönnek. nemet
mondani? vállalni, másként megismerhetetlen vagyok. igent
mondani? készülődés ölelésbe, káprázatba vész. gyönyör
szárnyal túl minden szabályt

***

az üveggömb másé, nem a miénk. tűz emészti. föl. az
üveggömb gyönyörű. arcomon vigalom. a kép címe: a
szenvedő és a szeretője. más-más szerepekben. lehet-e
annyira felvállalni a történeteket, képzelgéseket, hogy ne
maradjon elrejtett dolog. szívemre szorultál. golyót akarsz
belém köpni.

***

középpontba míg nem helyezkedem világgal egyidőssé nem lehetek én mint te, megváltott létű,
 míg kezdetet véget nem feledem (legalább az otthont),
 vakrémület mosolyog vissza: tévedés
 álkívül és álbelül közel ki igenis nemis vagyok bűbájos
 káprázat vadlovak
 – újra és újra nem fognak be a halhatatlanok –
 majd és közben és most értetni akarja velem a nincs-
 különbséget jelenlét és szubjektivitás hiányát földi
 előkellőség díszzeit
 hajts – hány lovat kell magamban lefogni
 hajts – vissza nem lehet fordulni
 sörényemen lóg a tejút

***

apernye torkomban égre lendül
 szóljam a tüzet?
 melegre vetkőztet a befagyott szó
 kienged és beforr a bent

a szó hőmérőn megégeti a testet
 szájban dalol a kés és kötél
 társul a belülről elhurcoltak szegődnek

kezek mennyire lehet megkérni bennetek
 tűznek~~em~~ lenni tűz
 enyémmé~~em~~ lenni enyém

vászonban fetrengő test
 a rén nem szelíd
 mit lehet komolyan venni
 az idő többes száma ez

* * *

az elmúlt hónapok ide akarnak költözni meghatni soraim
 a volt ember most gyerek beszélni járni tanul és látja bennem
 az anyát /nem titkolom/ taszít és vonz a közép
 tekintet szomorúsága becézi zárt fél valamelyest megvedlett
 magunk ki vele mert otthonom ő és mégsem
 de a család – szavakkal sem szabad
 elválasztani mi lehetne egy

* * *

beszélgetéstkötni némán
 az ismeretlennel összetart hús, vér, szűz homok
 tájékozódni mint öröm, piros és kövek kiüregelni három meg
 három testet férőhelynek felöltőnek
 essenek ki kényszertávozások eltitkoltak leghatalmatlanabb
 urak gyávaságok
 mulandóság foglyaival egyedül vérzel át vérzel el fehér
 vágyaidon: dönts hamar
 szótlan-kedvesnek, érintés-finomnak engedve
 nem-magad és nem-tied hív egészre kettő nyitja a kaput
 hódítani világokat
 megható formákat tükrök közül kivontan végül is: te vagy

***

bebőrözött anyagot szó át és túl és össze mint fába és mezőre
tévedt szűboly: vágycokozás – igazán figyelő alanyra tárgyra
ígére egyaránt

mi agyamba szűköl mint szó kezdetleges metonímióóóóóó
megnevezés-kísérletekbe mindég belehalok
hasonlító halandókat szűlnek a halhatatlanok
amint eltalálnám neved valaki a múltban becézni kezd és rá
figyelsz és összezavarodom
/úgy tükrözöm mint rajtad a világ: ne nyíljon meg mindent
kitalál/
nincs különbség így a kér(d)és rossz
nézd meg és menj tovább

***

szeretkezés és szeretkezés közötti

zsákúton kicsi véget érnek az el sem kezdődő:

végek

végvári vitéz a dicsőségből ennyi jutott nekünk, fizetség
reménye s e történetet fővárosi piacra kell(ene) vinnem:
romlandó a rengeteg változat, én meg sokat élek és magas az
infláció mint vitézek vagy rokonok kórusának hangja, mint
boldogság denevérei: felismered?
zártkánon a bolondságra ez

***

tegnap kése a kedves kése torkom nyissz

nem és az amire gondolhatni szerelem és halál

(mégsem hahahahahah) együvé

tejtől toroktól leválaszthatók között illúzió –
de a legleget

köznevekkkel ne illess nem voltam vagyok leszek illendő
anyanyelvem: felkelések

vérem vörös semmi közöd tegnap szeretlek

* * *

időtököt

mint állat élem meg
 nem mint asszony
 gyorsan siklik át tekintetem
 ezeken az építményeken: a voltak és leszek rossz köpenyek
 arra ami van
 rém/vülök
 le kell választanom a ruhát, a kort az anyag valóságáról
 itt síró kölykök hangját fegyveres kurészek lármája nyomja el

* * *

belső időjárás szerint meleg felhő, nyugalom felhő angyalka
 néz és lassú-lassú idő s ha ez tart – meglehet –
 megvendégel minket a lélek

* * *

vak volt az év
 a szarka vagy ész éve
 mely mélyre gyökerezett
 otthont és munkát keresett
 vagy csak annyira magányos
 hogy tél utánra kiújulhassanak
 a kátyúk házunk előtt
 és jól tartott idegen macska
 nyávogjon az ablak előtt

* * *

megtelnimindörök tavaszra
 önmagunk téli forrásából
 megszokni a többszörösen
 sürgősségi állapotot
 mint egy kedves, tiszta
 erős és erősítő helyzetet

hogy jól van ez így
a szeretet nyelvén tanuljuk
hogy jobban is lesz
az agyvérzés újabb ajándék
a valahányadik jó élet
újrakezdéséhez

***

azt írtam a történet elején
hogy törött méh
nyílt szív
bár nem volt kezdet
csak megcélzott vég
hol minden egész és egybe nyílt
mikor a széthullani és
elmulasztani igenevekhez
nem társul szeretet
és kifakult bizalom sejteti
a csontvázat
akkor én ide virágmagokat ültetek

***

úgy lenni az öröm királynője
hogy a tegnap és holnap
tisztá szemében, megosztott fájdalomában
elfogadhatni az eltakartat
ami valakinek sarokba szorítás
az a másiktól jövő meghitt hívás
a változás felé
hol megint lélegezni lehet
bár bizonyos emlékek, vágyakvetősúlyáról nincs fogalmam

felszáll a zöld a ködfákra
mikor az énbe belenyilalla te
ha párod elfogadja e virágzást
megértheted hamarább
nőiséged, anyaságod
ha megszereti azonnal gyerekeitek
kevésbé cívódszvelük
atarthatatlantörténik
ősszeljönnek vissza
amadarakismételrepülni
előre és visszatartó idő
összecsavarodik
sokféleképpen értelmezhetően
történünk
ugyanabban a kihívásban

***

elakadt a nyár örök nyara
kiárasztott melegében
remeg a pubertáló táj
ne legyen olyan
mint múlt tél kihűlt fészke
viharaival magában
háta fordítva kirekesztett
kesztyűt, kabátot, futócipőt
indultam szaladni
az erdő harmincfokos melegében
az ömlővérbennem hagyotthidegeelől

***

ismét gyönyörűre nő
 egy tiszta arcú gyerek
 rémálmok után jár a rátalálás
 mely elszorítja szívem
 profán leválást kérek
 ebben a multi-időben
 mindent háromszorosan meghányi-vetni a hajnali részegségben
 keresvén őt, én aki
 "még fekete, testes anya sem vagy"-ok
 s ki nem kétli
 hogy közben felnő
 egy tiszta arcú gyerek

***

schwarzbachpatakocsa mentén
 kísérnekfiaim oda s vissza legjobb tini szakértelemmel
 belesikbarátjuk telefonjuk megcsúsznak oldalán
 sürgősségit hívják
 elhagyja kedvesük és megtalálják egy pillanatra maguk
 ésmindeztkönnyekbemeríthetem
 egyik hormonzavar sem könnyebb
 sem nehezebb sem feloldható addig míg
 élet halál partjait összekeverem